

v Novgorodu v muzikalni družini. Njegov oče je bil zdravnik in je igral na violončel, mati pa je bila izvrstna pianistinja. Ko je bil Arenskij 7 let star, je že sedel za klavirjem in v 10. letu je že kazal svojo skladateljsko nadarjenost. Žel je velikih uspehov; že kot konservatorist je dobil zlato medalijo za kantato „Gozdni car“ in za koncertno ouverturo. Nekoliko let je bil profesor kompozicijske teorije na moskovskem konservatoriju, potem je šest let vodil pevsko kapelo v Petrogradu do l. 1901. Od tega časa ni sprejel več zaradi šibkega zdravja javne službe, a komponiral tem pridneje. Čez eno leto ga je že morila prsna bolezen, a on je še v bolnižni dokončal godbo za Shakespearjevo dramo „Vihar“. Smrt ga je dohitela letos v njegovi zimski vili v Teriokah. Po svoji lirični nadarjenosti se je bližal Antonij S. Arenskij najbolj glasbenim delom Čajkovskega. Najlepša njegova dela so orkestralna spremljanja nekaterih „Pesni v prozi“ Turgenjeva in balet po motivih „Egiptovskih noči“. Razen treh oper je zapustil Arenskij nad 100 bleščečih skladb za piano, mnogo romanc, balad in dve simfoniji. Njegova dela se odlikujejo po mojstrski tehniki in žarni melodioznosti. — Padel je mlad talent, komaj so se razvile kipeče moči . . .

Jakov Gregorjevič Gurevič. 16. marca je naglo umrl bivši ravnatelj gimnazije in realnega učilišča v Peterburgu J. G. Gurevič, izvrsten vzgojeslovec in pisatelj. Porodil se je leta 1843. in ko je dovršil študije na zgodovinsko-filološkem oddelku peterburške univerze, je bil nekaj časa profesor v Novgorodu in potem v Peterburgu. L. 1883. je ustanovil zasebno gimnazijo in realno učilišče, ki ima iste pravice kakor državni zavodi. Izpod peresa Gureviča je izšlo precej spisov, kakor n. pr. „Istorija Grecii i Rima“, „Istoričeskaja hrestomatija po novoj i novjšej istorii“, „Istoričeskaja hrestomatija po ruskoj istorii“. Od l. 1890. je Gurevič izdajal in uredoval vzgojeslovni mesečnik „Russkaja Škola“.

Viktor Aleksandrovič Krylov, najplodovitejši in do najnovejšega časa i najpopularnejši ruski dramatik, je umrl dne 14. marca l. 1906. v Moskvi, svojem rodnem mestu, kjer je študiral tehniko, kjer je prvič nastopil kot literat in zlasti dramatik in kjer je postal tako priljubljen in vpliven pri občinstvu, da mu je moral neutrudno sestavljati repertoire izvirnih in prevedenih iger. Njegovih dram in komedij je sedaj nad sto. Največ jih je napravljenih hitro, za trenutno potrebo, a marsikatera je tudi resna in se peča z najvažnejšimi vprašanji. Zlasti drame iz prvih let dramatičnega delovanja Krylova rešujejo resne kulturne spore („V duhu časa“, „V gluhi Sibiriji“, „Zemci“). Velik literaren ugled si je pridobil Krylov s svojim romanom „Stebri“, v katerem ostro, a pravično razpravlja razmerje nekaterih „stebrov države“ do kmetov precej po njihovi osvoboditvi (roman je izšel eno leto pozneje, l. 1862.). Prevel je tudi v

gladkih verzih Lessingovega „Modrega Natana“. Krylov je bil tudi kritik in literarni historik ter je dolgo vrsto let skrbno zasledoval razvoj francoskega in nemškega gledališča. Umrl je star 68 let. Ugasnil je sredi najpridnejšega dela: zbiral je tvarino za veliko dramo iz časa Katarine II.

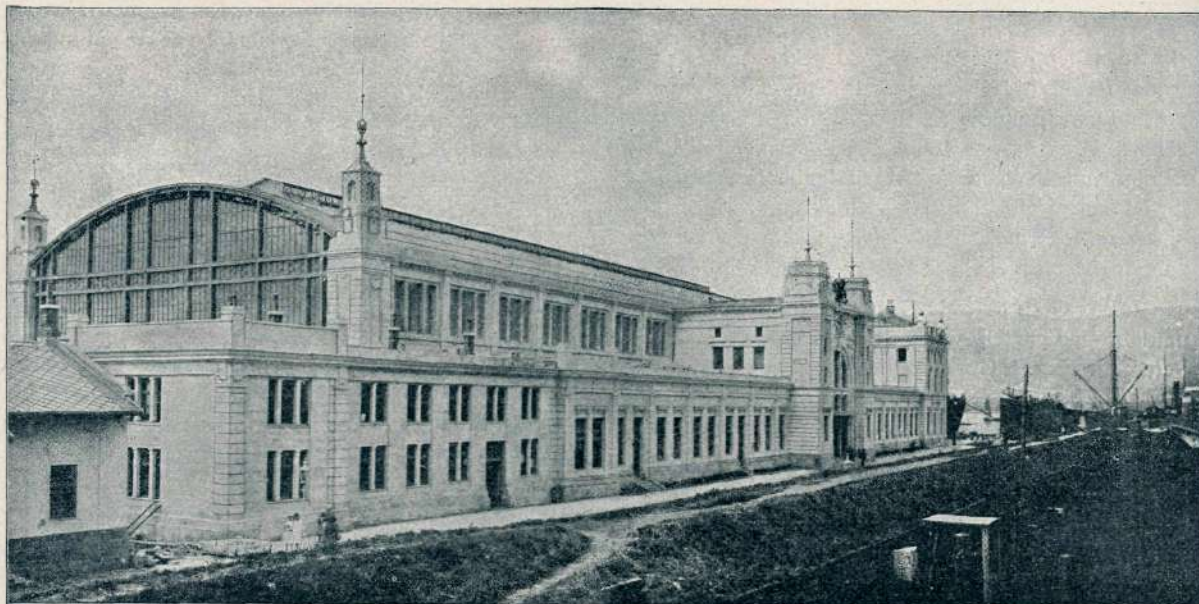
Klavdija Vladimirovna Lukaševič, obhaja letos petindvajsetletnico književne delavnosti. K. V. Lukaševič je mladinska pisateljica. Njene štiri povesti („Makar“, „Ptičnica“, „Agafja“, „Aksjutka-njanka“, „Rybka koljuška režvuška“) so dobile nagrado peterburškega „Frebelevskega društva“. Povesti Lukaševičeve zelo ugajajo ruski mladini; rajše jih čita nego proizvode Evgenije Tur, E. N. Vodovozove, Avenarius, Jurmana, Čistjakova in drugih ruskih mladinskih pisateljev. Njene povesti so med rusko mladino razširjene v enem in pol mil. iztisov; odlomki iz njih se nahajajo v vseh učnih knjigah, iz katerih se uči ruska mladina. — K. Vladimirovna se je porodila 11. decembra leta 1860. Ko je bila 8 let stara, je že pisala verze. Na začetku sedemdesetih let je vstopila v žensko gimnazijo v Peterburgu; na gimnaziji je izdajala rokopisni list „Zvezda“, ki so ga njene tovarišice zelo rade čitale. L. 1879. je dovršila gimnazijo in se je omožila s svojim učiteljem K. J. Lukaševičem. V letu 1881. je objavila v listu „Dětskoe čtenje“ pesem „Na smert Gosudarja Imperatora Aleksandra II“. Nedolgo potem se je družina Lukaševičeva preselila v Irkutsk, kjer je K. Vladimirovna delovala na vzgojeslovnem polju; bila je namreč nekoliko let učiteljica ruskega jezika in računoslavlja. V Sibiriji je vdovela ter je morala s štirimi otroki živeti od male pokojnine. Da bi lažje živela, je služila na dan po 12 — 18 ur v raznih pisarnah, potem je ustanovila malo zasebno šolo in se je posvetila književnemu delu. Njeni spisi so največ raztreseni v listih: „Semja i Škola“, „Dětskoe Čtenie“, „Rodnik“, „Igrušečka“, „Dětskij Otdyh“ i. dr. Pisateljica je še polna moči in zdravja, je torej upanje, da še z mnogimi spisi obogati rusko književnost za mladino. F. Št.

Nadežda Ivanovna Merder. Dne 20. marca je umrla v Moskvi pisateljica N. Ivanovna Merder, ki je bolj znana pod psevdonimom „Severin“. Rojena je bila leta 1839., književno delovati je začela precej pozno. Njena prva povest „Ne v porjadjê veščej“ je bila objavljena v „Otečestvennih Zapiskah“ 1877. Potem so se njeni romani, povesti in črtice vsako leto tiskale v listih: „Dělo“, „Niva“, „Russkaja Mysl“, „Věstnik Evropy“, „Russkij Věstnik“ i. dr. V svojih romanih in povestih opisuje najrajše mučno stanje emancipiranih ženskih, ki so sklenile s pomočjo omike in umetnosti samostalno živeti. Njih položaj v človeški družbi je navadno dvomljiv, kočljiv. Njen zlog je nemaren, ker je pisala prehitro, bolj na široko nego na globoko.

Kosta Hetagurov. Izmed vseh mnogoštevilnih gorskih rodov, ki bivajo na severnem Kavkazu, so

Ose'inci najbolj omikani in v vsakem pogledu najbolj nadarjeni; oni edini so kristjani, dočim so vsi drugi fanatični muzulmani. Osetinci imajo že tudi precej svoje inteligence, ki se je olikala na ruskih višjih učnih zavodih in sedaj z vso vnemo širi prosveto in napredek med svojimi rojaki. Predvsem pa se osetinski omikanci trudijo ustanoviti narodno književnost, h kateri je dal podlago osetinski nadarjeni pesnik Kosta Hetagurov, ki je pred nedavnim umrl v samem srcu Osetije, v Alagiru. Umrli je v svojem materinskem jeziku napisal celo vrsto pesmi, ki se odlikujejo po izrednem, blestečem ritmu in globoki vsebini. Ves osetinski narod čita njegove pesmi in nekatere od njih so postale narodne, tako da se pojejo v vsaki ose-

litéraire et artistique" (Paris. Redaction et administration: 50, rue Molitor.) Namen temu mesečniku je, da v francoskem jeziku seznanja zapadni svet s slovanskimi narodi in državami ter da podaje Slovanom neko skupno glasilo. — V. A. Francev je v Varšavi izdal spis „k biografiji Fr. Miklošiča“. (Iz materialov dlja istoriji slavjanskoj filologiji. V arhivu ruskega učnega ministrstva je namreč našel V. A. Francev pismo Miklošičevo knezu Širinskemu - Šihmatovu v latinskem jeziku od marca 1851. leta, v katerem prosi Miklošič kneza, naj nese carju izvod njegove knjige „Lexicon linguae slovenicae veteris dialecti“. Minister se je obrnil do znanstvene akademije z vprašanjem, kakšna je znanstvena vrednost Miklošičeve knjige.

Z ŽELEZNICE JESENICE - GORICA - TRST: KOLODVOR TRST-SV. ANDREJ.

tinski vasi. Hetagurov je spisal tudi nekoliko razprav v ruskem jeziku o položaju in razmerah osetinske narodnosti, ki so bile objavljene v „S. Pet. Vedomostih“.

Razne stvari. Izšla je knjiga profesorja Nikolajevske akademije generalnega štaba v Peterburgu P. A. Gejsmana: „Vvedenje v istoriju rusko-tureckoj vojny 1877—1878. g.“ in prvi zvezek obširnega dela „Russko-tureckaja vojna v Evropskoj Turčiji“. — Z bolgarsko novejšo zgodovino se bavi knjiga M. V. Jurkeviča (M. Gorjunina): „Dvadcatipjatiljtnije itogi knjažestva Bolgariji (1879—1904)“, ki ima mnogo zemljevidov, kartogramov in ilustracij. — V Parizu je začel izhajati mesečnik „La Revue Slave politique,

Odgovor, ki ga je sestavil Vostokov, se je glasil, da je Miklošičevo delo nepopolno in da gradivo, ki ga je rabil, ni bogato, da manjka primerov iz spomenikov in da prevodi staro-slovenskih besed na latinski in grški jezik niso točni. Vendar sodi Vostokov, da je knjiga vredna, da se nese carju. Minister je že sestavil pismo, da sporoči Miklošiču, da se mu prošnja izpolni, a iz neznanih vzrokov je ostala stvar „bez proizvodstva“. Francev sodi, da je Miklošičeva prošnja v zvezi z netaktnim in nevednostnim člankom Hankovim „Slovanská mluvověda“ („Časopis česk. Musea“ 1850), naperjenim proti novim delom Miklošičevim, kateremu je očital, da je porabil neobjavljene spise Kopitarjeve. L.

